

«Kàrpov representa l'antic règim»

«Kàrpov representa el vell règim, el continuisme». Són les opinions, radicals, del jove campió Kaspàrov. «Obligat», de nou, per la Federació, a revalidar el seu títol davant Kàrpov, parla ara sense embuts.

Ricard Calvo

Contràriament al que molts van pensar, aquella llunyana i sincera entrevista concedida al setmanari alemany *Der Spiegel*, poc després que el president de la Federació Internacional d'Escacs (FIDE), Florencio Campomanes, suspengués el primer matx entre

Anatoli Kàrpov i Gari Kaspàrov, el 1985 a Moscou, no fou ni l'envalentonada ni el cant del cigne d'un aleshores aspirant al títol mundial d'escacs. Assolit el ceptre, a pesar de totes les pressions exteriors, primer en la continuació del «matx que mai no va existir» i més tard ratificada en l'incomprensible, a més d'il·legal, «matx de revenja» Londres/Leningrad 1986, Gari Kaspàrov ha mantingut la seua dèria democràtica.

En aquesta entrevista, el campió del món ens fa cinc cèntims dels esdeveniments dels darrers anys, el que ell anomena les seues obsessions, la FIDE, el seu president, el seu etern rival Kàrpov, tot allò que conforma el peculiar entorn d'un no menys peculiar campió del món, sense parangó possible en la història d'aquest joc, la frenètica activitat del qual ha fet oblidar —cosa que semblava impossible— el ja mític nord-americà Robert James Fischer, «que ja és història», segons les seues paraules.

—*Durant la seua última visita a l'Estat espanyol, fa poc més d'un any, vostè va manifestar el seu entossudiment inqüestionable per democratitzar els escacs. A pesar de les contínues pressions de tota mena res no sembla haver-lo fet canviar d'idea.*

—Per descomptat, i la lluita continua encara, però tants anys de desordres no acaben així com així. Per dur a cap amb èxit tots els nostres projectes necessitem el suport dels escaquistes i dels mitjans de comunicació.

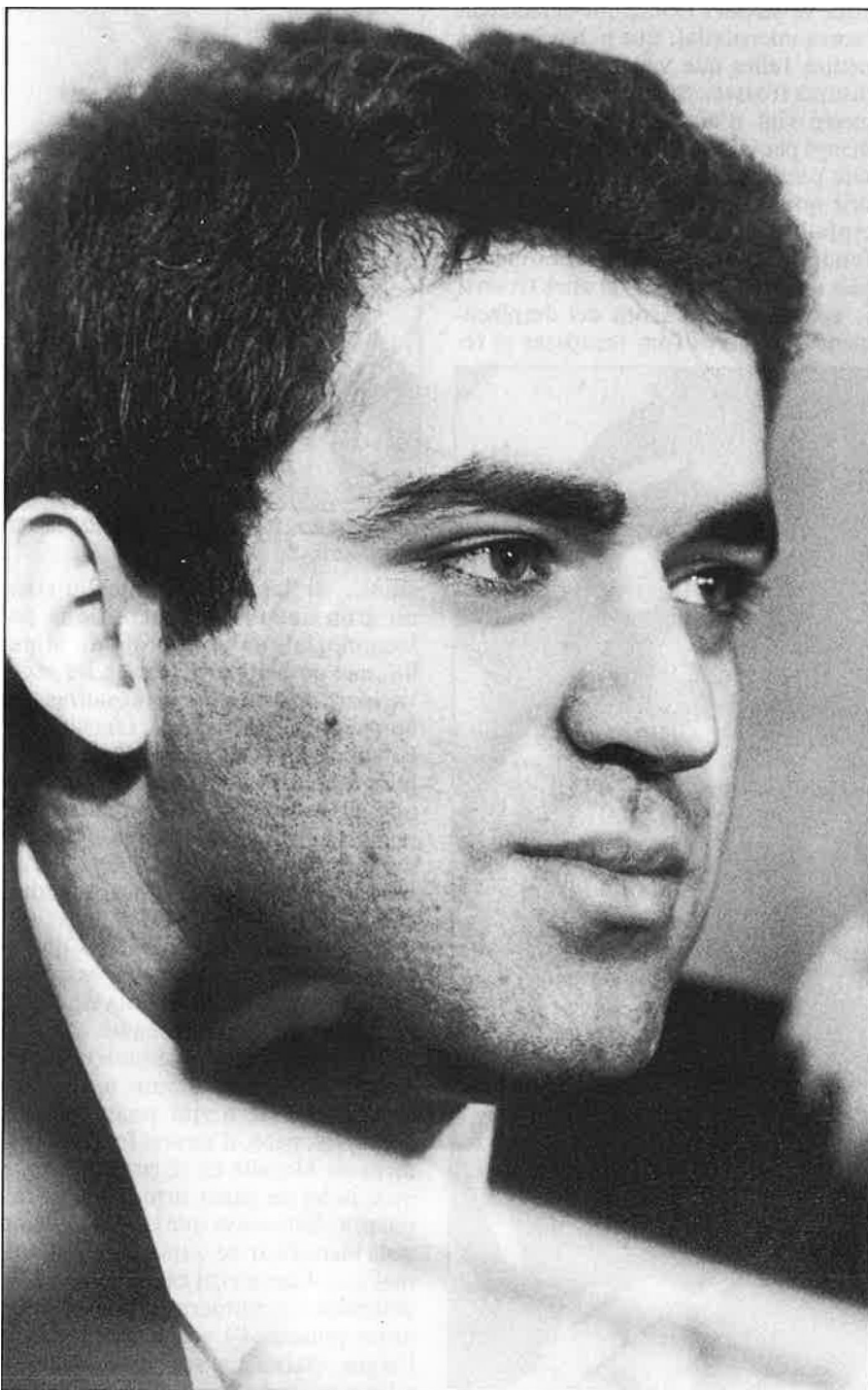
—*Toca vostè dos aspectes d'importància inqüestionable. Comencem pels mitjans de comunicació.*

—Des que els escacs han deixat de ser passatemps de minories per calar en el gran públic, la FIDE va amb més compte. L'existència d'una opinió pública sensibilitzada sobre el tema ha aportat uns progressos indubtables. Ara, la FIDE sap que les seues decisions absurdes i dictatorials no passaran desapercibudes i que sempre hi haurà algú que les jutge críticament.

Per això mateix sempre es queixa del tracte que rep de la premsa, i parle, inclús, d'una campanya de difamació. Li passa com a tots els dictadors, no suporta la llibertat de premsa, només la seua «premsa».

—*Segon, els jugadors d'escacs.*

—Vostè sap que, de sempre, potser per raons psicològiques, els escaquistes han estat desunits. Això ha permès

que la FIDE haja esdevingut un grup de paràsits sense altra preocupació que viure a costa de nosaltres. Allò que podria ser lògic no ho és: que la FIDE fos el portaveu dels interessos dels jugadors d'escacs. Però amb la tot just creada Associació de Grans Mestres (AGM) les coses canviaran i molt ràpidament.

—*L'A GM, amb a penes sis mesos de vida, ja s'ha fet sentir, i amb força. Fins i tot hi ha un programa d'activitats per als dos pròxims anys i que la FIDE observa amb recel.*

—És normal. La FIDE sap que, si les nostres esperances es materialitzen, el seu poder es veuria considerablement reduït. Això és el que tem i no dubta a posar-hi totes les traves del món, d'acord amb la legalitat o no, tant se val. En l'actualitat estem treballant sobre el futur Gran Prix, una competició bianual que aplegarà els vint-i-sis millors jugadors i que en proclamarà un campió, independentment del cicle de campionat mundial que recull el reglament de la FIDE.

—*A la llarga, això és una bomba d'espoleta retardada. La FIDE no ho tolerarà, perquè atempta contra un dels seus privilegis principals: el domini complet sobre la rígida estructura competitiva, tan criticada pels professionals dels escacs.*

—Tot això ho sabem, i la FIDE també. En dues ocasions la FIDE ha intentat apartar-nos del seu si, cosa que és absurda, ja que nosaltres som l'autèntica representació dels jugadors d'escacs. És hora d'acabar amb les contínues intromissions de la Federació, entestada a controlar-ho tot, des de les hores de joc fins als prems, les condicions econòmiques, etc.

—*Això, la FIDE ho ha entès com un gest separatista, de voler actuar al marge del que ella entén com a «legalitat».*

—És absurd. L'AGM no qüestiona l'existència de la FIDE, que és necessària i inevitable, però sí d'aquesta FIDE. La FIDE no és sinó un lloc de cita per a paràsits i funcionaris, que ni juguen als escacs ni hi entenen res. Correspon a la FIDE plantejar-se la situació i buscar-ne una solució, i no a nosaltres que, per descomptat, no creiem estar al marge de cap legalitat, si no és que s'entén per il·legal el desig d'acabar amb els funcionaris.

—*A Dübai, el desembre passat, vostè mantingué un pols de força amb Campomanes prestant suport a la candidatura a la presidència de la FIDE presentada per Lucena/Keene. La reelecció de Campomanes pot alterar els plans previstos, després del seu triomf*

tan contundent i la prepotència que això comporta.

—No em fa por. D'altra banda, seria molt útil analitzar les raons d'aquesta victòria i les maneres amb què Campomanes es fa amb els vots. Tots sabem que podíem guanyar o perdre la votació.

—*És clar que és un risc inevitable en tot procés electoral, però resulta difi-*

«Tants anys de desordre no acaben així com així»

cil de creure que després de l'eixida de Sebastianov de la presidència de la Federació soviètica d'escacs, la federació del seu país prestàs suport a Campomanes.

—Sense el suport soviètic Campomanes mai no hauria estat reelegit. En privat, molts membres de la delegació soviètica m'han expressat la seua equivocació sobre el tema. El suport soviètic ens va estranyar a tots, i vostè n'ha de traure les conclusions.

—*Parlem dels canvis esdevinguts en la federació del seu país. A Linares, durant la superfinal de candidats, Kàrpov va assegurar que desconeixia aquests canvis.*

—Clar, és lògic, ningú no es tira pedres a la seua teulada, i això no depèn del que opinen Kàrpov o Kaspàrov, la realitat no pot discutir-se. Sebastianov ja no és el president de la federació soviètica d'escacs, i altres personatges vinculats a ell han desaparegut. És clar que queda molt per fer i canviar, però serà qüestió de temps. A més, Kàrpov oblida el canvi principal: des de fa un any ell no és el campió del món i això és important, li agrada o no.

—*Vostè ha denunciat fins la sacietat les connivències entre el president de la FIDE i Anatoli Kàrpov, repetidament negades per ells.*

—Aquestes connivències existeixen i han acabat per configurar una verita-

ble màfia. En els últims tres anys s'han fet costat mútuament. La suspensió del primer matx per part de Campomanes va afavorir Kàrpov, per molt que ell digués el contrari. Quan, en el següent, el vaig derrotar, la FIDE, emparant-se en un reglament que ell té per voluntat no respectar, em va obligar a jugar-ne un de tercer dit de «revenge». I encara en disputaré un altre, a Sevilla, a partir del

10 d'octubre, perquè els desencerts de la FIDE així ho han volgut.

—*Per cert, psicològicament com es viu aquest continu enfrontament?*

—Inevitablement, un acaba per acostumar-s'hi. He dedicat els meus últims tres anys als meus enfrontaments amb Kàrpov. És una història molt avorrida i que estic mirant de concloure, encara que la FIDE estiga entossudada a perpetuar-la, senzillament perquè necessita «el seu» campió del món, un campió obedient i que no li plantege el mínim problema.

—*D'alguna manera hi ha dos campions del món.*

—És cert, al meu país sembla així i, per extensió, a la resta del món. En realitat, el que hi ha són dues mentalitats distintes i incompatibles lluitant per ideals també distintes. Veig Kàrpov com un personatge representant del vell règim i a mi com un home del canvi.

—*A partir del 12 d'octubre les disputes quedaran al marge i les subtiltats del joc ocuparan el seu lloc. Són molts els especialistes que asseguren la igualtat de forces entre vostè i Kàrpov.*

—No veig enlloc la meua igualtat amb Kàrpov. Dels últims tres enfrontaments n'he guanyat dos, i tot i que el balanç final m'és favorable per un punt, això no qüestiona la meua superioritat.